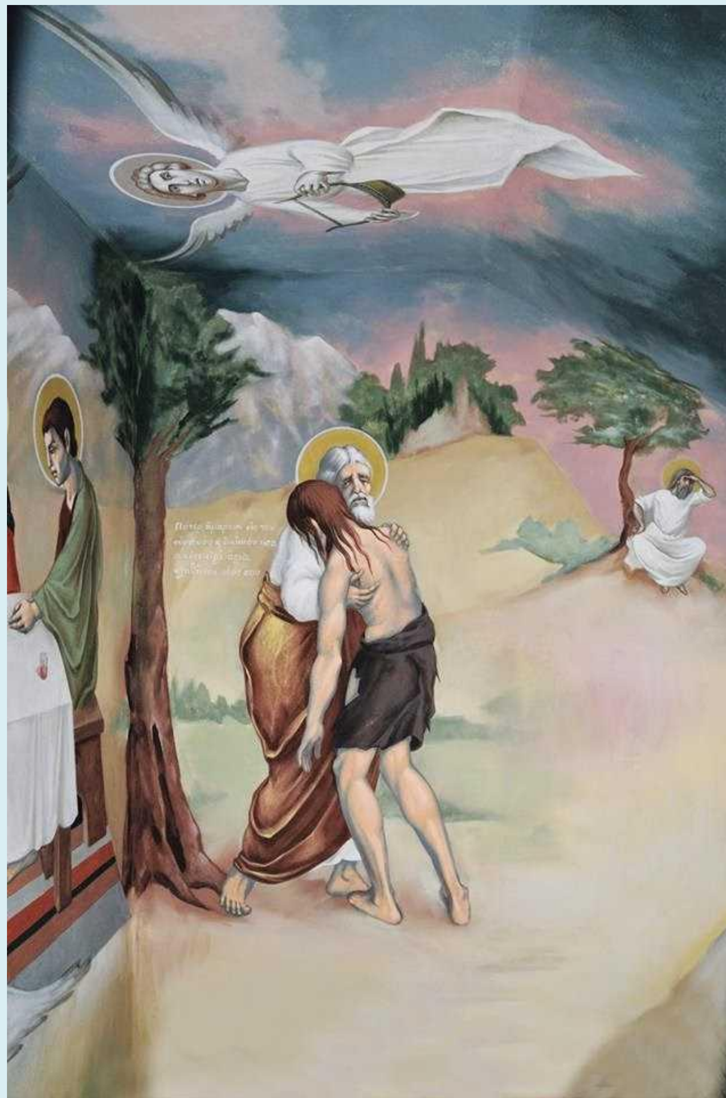
Canonul de rugăciune la Duminica Fiului risipitor (2. Triod)

Predici la Duminica a XXXIV-a după Rusalii a Fiului risipitor (2. Triod):

https://www.academia.edu/42639971/Predici_la_Duminica_a_XXXIV_a_dup%C4%83_Rusalii_a_Fiului_risipitor_2_Triod_

https://archive.org/details/2.-dum.-fiului-risipitor

***

Materiale despre Triod:

https://independent.academia.edu/emystea/Triod

https://archive.org/details/@steaemy?query=Triod

&&&

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a

Irmos: Cântarea lui Moise...

Iisuse, Dumnezeule, primeşte-mă acum şi pe mine cel ce mă pocăiesc, ca pe fiul cel desfrânat; căci toată viaţa în lene mi-am petrecut şi pe tine te-am mâniat.

Rău am risipit dumnezeiasca bogăţie, care mai-nainte mi-ai dat; depărtatu-m-am de la tine, necurat vieţuind, milostive Părinte. Primeşte-mă dar şi pe mine cel ce mă întorc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Braţele părinteşti acum tinzându-le, primeşte-mă, Doamne şi pe mine ca pe desfrânatul, prea îndurate; ca să te slăvesc cu mulţumire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Arătându-ţi, Dumnezeule, toată bunătatea spre mine, treci mulţimea greşalelor mele, ca un făcător de bine; pentru dumnezeieştile rugăciuni ale Maicii tale.

Catavasie, zicem Irmoasele Canonului

Cântarea lui Moise luând, suflete, strigă: Ajutor şi acoperitor mi-a fost mie spre mântuire; Acesta este Dumnezeul meu, şi-l voi prea slăvi pe El.

Cântarea a 3-a

Irmos: Mintea mea cea neroditoare...

Ieşindu-mi cu totul din fire, ca un stricat la minte, m-am lipit de izvoditorii poftelor; ci mă primeşte, Hristoase, ca pe desfrânatul.

Urmând glasului celui pierdut, strig; greşit-am, Părinte, îmbrăţişează-mă şi pe mine ca pe acela, şi nu mă lepăda.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tinzându-ţi, Hristoase, braţele tale cu milostivire, primeşte-mă pe mine, carele mă întorc din latura cea depărtată a păcatului şi a poftelor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce eşti bună între femei, îmbogăţeşte-mă, Preacurată, cu chipurile bunătăţilor tale şi pe mine, cel ce am sărăcit pentru păcate multe; ca să te slăvesc.

Catavasie: Mintea mea cea neroditoare, aducătoare de roadă arată-o, Dumnezeule; lucrătorule al bunătăţilor şi săditorule al celor cuvioase, cu milostivirea ta.

Sedealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Grăbeşte de-mi deschide braţele părinteşti, că rău mi-am cheltuit viaţa mea. Ci căutând spre bogăţia cea necheltuită a îndurărilor tale, Mântuitorule, nu-mi trece cu vederea acum inima mea cea sărăcită; că ţie, Doamne, cu umilinţă strig: Greşit-am, Părinte, la cer şi înaintea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tot **Sedealna:** Grăbeşte de-mi deschide...

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce nu ştii de mire, curată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, care singură eşti folositoarea şi acoperământul credincioşilor, izbăveşte de primejdii şi de neca-zuri şi de cumplitele nevoi pe toţi cei ce-şi au nădejdile spre tine, Fecioară; şi cu dumnezeieştile tale rugăciuni mântuieşte sufletele noastre.

Cântarea a 4-a

Irmos: Naşterea Ta cea din Fecioară...

Bogăţia bunătăţilor, care mi-ai dat, cerescule Părinte, o am risipit rău, făcându-mă rob străinilor cetăţeni. Pentru aceasta strig: Greşit-am ţie primeşte-mă ca odinioară pe desfrânatul, întinzându-mi braţele tale.

La toată răutatea m-am robit plecându-mă ca un ticălos făcătorilor de pofte, şi din firea mea ieşindu-mi prin nebăgare de seamă, miluieşte-mă, Mântuitorule, Cerescule Părinte, pe mine, cel ce scap la îndurările tale cele multe.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De toată ruşinea m-am umplut, necutezând a căuta la înălţimea cerului, că fără socoteală m-am plecat păcatului. Iar acum întorcându-mă, cu umilinţă strig: Greşit-am ţie, Împărate al tuturor, primeşte-mă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ajutătoarea oamenilor, nădejdea cea tare a tuturor creştinilor, scăparea celor ce se mântuiesc, prea curată Fecioară, mântuieşte-mă cu rugăciunile tale cele de Maică şi vieţii celei ce va să fie mă învredniceşte.

Catavasie: Nașterea ta cea din Fecioară, proorocul mai-nainte văzându-o, a propovăduit strigând: Auzit-am auzul tău şi m-am temut; că de la amiazăzi şi din muntele cel sfânt şi umbrit ai venit, Hristoase.

Cântarea a 5-a

Irmos: Noaptea trecând...

Robitu-m-am cetăţenilor celor străini, şi la loc stricăcios m-am depărtat, şi de ruşine m-am umplut; iar acum întorcându-mă, strig ţie, Îndurate: Greşit-am !

Deschide-mi acum milostivirea cea părintească, mie celui ce mă întorc de la răutăţi, Cerescule Părinte, şi nu mă lepăda, cela ce ai milă prea îndestulată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu cutez a căuta sus la înălţime, că te-am mâniat pe tine, Hristoase, fără măsură; ci ştiind milostivirea ta, Îndurate, strig ţie: Greşit-am! Milostiveşte-te şi mă mântuieşte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preasfântă Fecioară plină de dar, ceea ce ai născut curăţirea tuturor, uşurează povara cea grea a păcatelor mele, cu rugăciunile tale.

Catavasie: Noaptea trecând, s-a apropiat ziua şi lumina în lume a strălucit. Pentru aceasta te laudă cetele îngereşti şi te slăvesc pe tine, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul păcatelor...

Adâncul păcatelor mă cuprinde pururea şi valul greşalelor mă cufundă; îndreptează-mă la limanul vieţii, Hristoase Dumnezeule, şi mă mântuieşte, Împărate al slavei.

Bogăţia părintească o am risipit rău şi, sărăcind, m-am umplut de ruşine, rob făcându-mă gândurilor celor neroditoare. Pentru aceasta strig ţie, Iubitorule de oameni, îndurându-te, mântuieşte-mă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe mine cel rupt de foamea a tot felul de bunătăţi şi înstrăinat de la tine prea bunule, miluieşte-mă şi mă mântuieşte, Hristoase, acum pe cel ce mă întorc şi laud iubirea ta de oameni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stăpână, ceea ce ai născut pe Hristos, Mântuitorul şi Domnul, mântuirii învredniceşte-mă; că am sărăcit de tot felul de bunătăţi, Fecioară curată, ca să laud slăvirile tale.

Catavasie: Întru adâncul păcatelor sunt cuprins, Mântuitorule, şi în marea vieţii mă cufund; ci precum ai scos pe Iona din fiară, aşa mă scoate şi pe mine din patimi, şi mă mântuieşte.

Condacul, glasul al 8-lea:

Podobia: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

De la părintească slava ta depărtându-mă neînțelepţeşte, întru răutăţi am risipit bogăţia care mi-ai dat. Pentru aceasta glasul desfrânatului aduc ţie: Greşit-am înaintea ta, Părinte îndurate. Primeşte-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, şi mă fă ca pe unul din argaţii tăi.

Icos: Să auzim scripturile Mântuitorului nostru, care ne învaţă totdeauna cu glasul său, pentru cel ce a fost desfrânat şi în urmă iarăşi s-a înţelepţit şi cu credinţă să urmăm pocăinţei celei bune a acestuia; şi, celui ce ştie toate cele ascunse, cu inimă smerită să strigăm: Greşit-am ţie, Părinte îndurate, şi nu suntem vrednici nici odinioară să ne chemăm fii ai tăi, ca mai înainte; ci ca cela ce eşti din fire iubitor de oameni, tu ne primeşte şi ne fă ca pe unul din argaţii tăi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Heruvimilor asemănându-se...

Desfătărilor trupeşti m-am plecat ca un ticălos şi m-am făcut rob cu totul născocitorilor de pofte; şi m-am înstrăinat de la tine, Iubitorule de oameni. Iar acum strig cu glasul celui rătăcit: Greşit-am, Hristoase, nu mă trece, ca cela ce eşti însuţi milostiv.

Nicicum îndrăznind a căuta la înălţimea cerului, strig ţie, Împărate al tuturor; căci cu nepriceperea eu însumi te-am mâniat, nebăgând seamă de poruncile tale. Pentru aceasta ca cela ce eşti însuţi bun, nu mă lepăda pe mine de la faţa ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu rugăciunile apostolilor şi ale proorocilor, ale cuvioşilor şi ale cinstiţilor mucenici, şi ale drepţilor, iartă-mi, Doamne, toate câte am greşit, mâniind, Hristoase, bunătatea ta; ca să te laud întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce te-ai arătat mai luminată decât Heruvimii şi decât toate Oştile cereşti, cu aceştia roagă pe Dumnezeiescul Cuvânt al Tatălui celui fără început, pe carele l-ai Întrupat prea curată, ca toţi să ne învrednicim binelui celui veşnic.

Catavasie: Heruvimilor asemănându-se tinerii, dănţuiau în cuptor, strigând: Bine eşti cuvântat Dumnezeule, că întru adevăr şi judecată ai adus asupră-ne acestea toate, pentru păcatele noastre, Cel ce eşti prea lăudat şi prea slăvit întru toţi vecii.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe cela ce a închipuit...

Cela ce te-ai pogorât pe pământ cu sărăcie de bunăvoie, ca să mântuieşti lumea, pentru multa milostivire; mântuieşte-mă pe mine, cela ce am sărăcit acum de toată fapta bună, ca un milostiv.

De la poruncile tale depărtându-mă, m-am făcut rob înşelătorului, ca un ticălos. Iar acum întorcându-mă, primeşte-mă, ca odinioară pe desfrânatul; pe mine cel ce cad înaintea ta, Cerescule Părinte.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Supunându-mă cugetelor celor de stricăciune făcătoare, m-am întunecat şi de la tine m-am depărtat, cu totul ieşindu-mi din minte, Îndurate. Pentru aceasta pe mine, cel ce cad cu pocăinţă înaintea ta mântuieşte-mă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preacurată, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti singură îndreptarea celor căzuţi, îndreptează-mă şi pe mine cel zdrobit, cu tot felul de păcate şi smerit.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe cela ce a închipuit mai-nainte în rug, lui Moise, minunea Fecioarei, în muntele Sinai oarecând, lăudați-l bine-l cuvântaţi, şi-l prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Din pământeni cine a auzit...

Vezi-mi, Hristoase, necazul inimii, vezi întoarcerea mea, vezi-mi lacrimile, Mântuitorule, şi nu mă trece pe mine; ci mă îmbrăţişează iarăşi cu milostivire, numărându-mă împreună cu mulţimea celor mântuiţi; ca să laud cu mulţumire milele tale.

Ca tâlharul te rog, pomeneşte-mă ca vameşul întristându-mă, mă bat în piept și strig: Milostiveşte-te, primeşte-mă, prea îndurate, ca pe cel desfrânat, pe mine cel ce mă întorc de la toate răutăţile mele, Împărate al tuturor; ca să laud plecăciunea ta cea prea multă.

Suspină acum suflete al meu prea ticăloase, şi strigă lui Hristos: Doamne, cela ce ai sărăcit de a ta voie pentru mine, însuţi tu mă îmbogăţeşte pe mine cel sărăcit de toată fapta bună, cu bogăţia bunătăţilor, ca un bun şi milostiv.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Veselia care ai făcut oarecând, Bunule, pentru întoarcerea cea de voie a fiului pierdut, fă-o acum şi spre mine, păcătosul, tinzându-mi cinstitele tale braţe; ca mântuindu-mă, să laud plecăciunea ta cea prea multă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu luminătoarele tale rugăciuni, Fecioară, luminează-mi, rogu-mă, ochii cei înţelegători, ce sunt întunecaţi cu răutatea, şi la calea pocăinţei mă povăţuieşte. Ca, după datorie, să te laud pe tine, ceea ce ai întrupat mai presus de cuvânt pe Cuvântul.

Catavasie: Din pământeni cine a auzit una ca aceasta; sau cine a văzut vre-odinioară: Fecioară să se fi aflat având în pântece, şi fără durere să fi născut prunc? În acest chip este minunea ta, şi pe tine, prea curată Născătoare de Dumnezeu, Marie, te mărim.

Luminânda a Învierii din Octoih.

Apoi a Triodului, după **Podobia:** Femei auziţi glas...

Bogăţia darului, care mi-ai dat, Mântuitorule, ducându-mă în ţări străine eu ticălosul, rău o am cheltuit, vieţuind desfrânat, şi o am risipit dracilor, înşelându-mă; ci acum întorcându-mă, primeşte-mă ca pe rătăcitul, Părinte, îndură-te şi mă mântuieşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cheltuind avuţia ta, Doamne, o am risipit, şi m-am supus eu ticălosul dracilor celor vicleni; ci tu, prea milostive Mântuitorule, îndură-te spre mine desfrânatul şi mă curăţeşte pe mine spurcatul, dându-mi haina cea dintâi a împărăţiei tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Sfântă Maică Fecioară, binevestirea cea mare a apostolilor şi a mucenicilor, a proorocilor şi a cuvioşilor, fă milostiv nouă robilor tăi pe Fiul tău şi Domnul, de Dumnezeu Născătoare, când va şedea să judece pe fiecare după vrednicia faptelor.

Sinaxar la Duminica fiului desfrânat

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeaşi zi facem pomenire de pilda fiului desfrânat din Sfânta Evanghelie; pe care dumnezeieştii noştri părinţi au aşezat-o în a doua Duminică a Triodului.

Stih: Chiar dacă ai fi desfrânat ca şi mine, îndrăznind, vino;
Căci ușa milostivirii dumnezeieşti a fost deschisă tuturor!

Sunt unii oameni, care, cunoscând că au săvârşit multe fapte rele, că au trăit din tinereţe în chip destrăbălat, că şi-au petrecut viaţa în beţii şi desfrânări şi că au căzut astfel în adâncul păcatelor, ajung în deznădejde, care este odrasla mândriei. Din pricina deznădejdii nu vor cu nici un chip să se mai sârguiască să fie virtuoşi, aşa că săvârşesc un roi de păcate şi cad mereu în aceleaşi şi mai mari păcate.

Sfinţii Părinţi, purtându-se faţă de astfel de oameni cu multă dragoste şi părinteşte şi voind să-i scoată din deznădejde, au aşezat acum, după pilda vameşului şi fariseului, pilda fiului desfrânat. ***Prin aceasta ei le smulg din rădăcină, păcatul deznădejdii şi-i ridică iarăşi spre săvârşirea virtuţii; arată prin fiul cel desfrânat, oamenilor încărcaţi cu multe păcate îndurarea iubitoare, de oameni şi prea bună a lui Dumnezeu; înfăţişează prin pilda spusă de Hristos, că nu este nici un păcat care să biruiască voinţa cea iubitoare de oameni a Domnului.***

Doi sunt fiii omului, adică ai Cuvântului lui Dumnezeu Întrupat: drepţii şi păcătoşii.

⇒ *Fiul cel mai mare este omul care stăruie totdeauna în poruncile şi în calea cea bună a lui Dumnezeu şi niciodată nu se depărtează de El.*

⇒ *Fiul cel mai tânăr este omul care a poftit păcatul, care a tăgăduit prin fapte ruşinoase împreună-vieţuirea cu Dumnezeu, care a trăit în chip desfrânat, cheltuind iubirea de oameni ce o avea Dumnezeu pentru el, care n-a păstrat în el întreg chipul lui Dumnezeu, care a urmat vicleanului diavol, care a slujit, prin plăcerile sale, voinţei diavolului, care n-a putut să-și sature pofta.*

În adevăr păcatul este fără de saţ; prin deprindere, păcatul încântă prin ceea ce vremelnic face plăcere. El se aseamănă cu roşcovele, mâncarea porcilor. Roşcovele, în adevăr, la început sunt dulci, dar mai pe urmă sunt amare şi ase-ănătoare paielor. Tot aşa este îndeobşte şi păcatul.

Dar fiul cel desfrânat, pentru că pierise de foamea virtuţii, şi-a venit îndată în fire şi vine la Tatăl său zicând: ***Tată am păcătuit la cer şi înaintea ta ! Nu mai sunt vrednic să mă mai numesc fiul tău!*** Tatăl îl primeşte pe cel ce se căieşte; nu-l ţine de rău; dimpotrivă, îl strânge la piept şi-l îmbrăţişează, arătându-i îndurările sale dumnezeiești şi părinteşti îi dă haină, adică Sfântul Botez, pecete şi inel, adică harul Prea Sfântului Duh. Pe lângă aceasta îi dă şi încălţăminte, ca să nu mai fie vătămate umbletele sale cele potrivit voii lui Dumnezeu de şerpi şi de scorpii, ci mai degrabă să poată zdrobi capetele lor. În urmă, Tatăl, cuprins de mare bucurie, junghie pentru el viţelul cel gras, adică pe Fiul său Unul-Născut, şi îi dă să se împărtăşească cu trupul şi sângele lui.

Fiul cel mai mare, minunându-se de milostivirea nemăsurată a Tatălui, cârteşte. Dar Tatăl cel iubitor de oameni îi închide gura, întorcându-l de la gândurile lui cu linişte, prin vorbe blânde şi binevoitoare, spunându-i: Tu totdeauna eşti cu mine; tu trebuia să te bucuri și să te veseleşti împreună cu Tatăl tău, căci acest fiu al meu a fost mai-nainte mort prin păcat şi a înviat, căindu-se de toate cele ce fără de judecată le săvârşise; a fost pierdut, pentru că s-a îndepărtat de mine prin deprinderea plăcerilor, dar a fost găsit de mine, care am suferit din adâncul inimii pentru el şi l-am chemat înapoi prin dragostea sufletului meu.

Această pildă poate să se ia şi despre poporul evreu şi despre noi. ***Sfinţii Părinţi deci au orânduit în această Duminică, pilda fiului desfrânat pentru această pricină: ca să curme deznădejdea și teama de a ne apuca de fapte bune şi ca să îndemne spre pocăinţă şi căinţă pe păcătos, ca şi pe fiul cel desfrânat. În adevăr căinţa este cea mai bună armă şi o pavăză puternică pentru înlăturarea săgeţilor vrăjmaşului.***

Cu iubirea Ta de oameni cea negrăită, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi, Amin.